Тази година във Варна ме очакваше интересно предизвикателство – по молба на майката ми предстоеше да направя регресия на 9-годишната Раяна - интелигентно дете, чисто като кристал, лъчезарно, истинско слънчице! Въпреки че не бях правил досега регресия на толкова малък човек, не се притесних и за мен не беше проблем в кратък разговор преди сесията да предразположа Раяна, така че да може да ми се довери и да се отпусне. В това отношение ми помогна и 25-годишният ми педагогически опит. Тъй като предполагам, че ще представлява интерес, ето и описание на самата регресия:

След като визуализира и ми описва една свежа горска полянка, Раяна вижда духовния си водач, но ме пита той човек, мъж ли трябва да е, защото тя вижда една фея с вълшебна пръчка, на чиято дръжка отгоре има цветенце – бяло и жълто. Феята е с жълта рокля, косата й също е жълта, но по-светло, и е вдигната на кок. Феята я повежда към близката гора, където има пет хубави коня. Първият е бял с малко черничко отпред на краката. Вторият е чисто черен. Третият е бяло и кафяво. Четвъртият и петият кон са кафяви. Феята я е завела там, защото тези коне са били приятели на Раяна и иска да види дали тя ще може да се сети откъде ги познава. Книгата на живота й е сложена на малка масичка и е кафява, с истински златни букви, а страниците... каквото пише вътре, е много изтъркано. Интересна особеност е, че изреченията, думите и самите букви са изписани огледално, т. е. отзад – напред... Едно умение, което Раяна притежава и в реалния си живот. Много е стара Книгата, но външно, като я гледаш, не изглежда стара. Феята отива пред конете и отгръща Книгата. Оживява сцена. Раяна се вижда в голям град, където петте коня са вече хора и са нейни приятели – трима мъже и две жени. Раяна е с оранжева рокля над коляното. В края на роклята има малко зелено. Сложила е три гердана: перла, медальон и друг черен медальон. С леки токчета е и с голяма, по-тъмна, оранжева чанта. С кафява спусната коса е, с обеци. На двадесет и няколко години е. След това минава към друг важен момент, в който се качва в някакъв двуетажен автобус на втория етаж и сяда до прозореца. Стигат до кафене, където спират и този, който ги води, й поръчва сандвич с кашкавал и шунка, и кафе, макар че тя не е искала. Тя обаче се прави, че отива до тоалетната, и ги връща на бара. Друга важна сцена: отиват в големия град, в който е била преди, и друг мъж й купува апартамент. Раяна се страхува от него. Той е зъл. Тя си има апартамент и този не й трябва – да си живее той в него! Но мъжът настоява да си вземе багажа и да се пренесе! Раяна смята, че нейният апартамент е по-хубав, а този, който той й предлага, го нарича „мухлясъл“ и „ужасен“. Казва на мъжа да се обърне, за да види някого, но всъщност няма никой за виждане. Просто Раяна иска през това време да избяга. Качва се в колата си – пали и тръгва. Мъжът бяга и се опитва да я настигне. Качва се на такси и казва на шофьора да кара след колата, в която е Раяна. Когато тя спира, бързо се опитва да отвори входната врата, но не успява, тъй като мъжът е сложил катинари, а тя се чуди кога е успял да ги сложи. След това тя се скрива зад едни храсти. Мъжът идва, но не успява да я намери и си

тръгва. По характер той й прилича на един съученик от бившето й училище, който е циганин. След това насочвам Раяна да се върне към причината за страховете си – защо толкова лесно се стряска? Тя се озовава в някаква много тъмна стая и нищо не вижда. Изведнъж някакъв човек идва с фенер и я спасява. Виждат този, който я е затворил. Бързо тичат, но той на тавана е сложил капан. Дръпва въжето и ги затваря в капана, който пада върху тях и те остават в него. Раяна е вече по-голяма... с черна рокля и палто. Седят доста дълго време в този капан, докато идва някакъв човек да ги спасява с нещо, което реже желязото. Те се измъкват. Вече е зима и спасителят е с шапка, черна блуза, дебело яке и кафяв анцунг и дебели ботуши до кокалчетата. След това питам Раяна къде е била, преди да се въплъти в сегашното си тяло. А тя ми казва, че е била във войната: всички българи са в една редица, а всички турци са в дясната лента. Шефът на бандитите, които са били турци, казва: „Атака!“ и започват да се бият. Раяна, която тогава е мъж, е била убита от турците с една пръчка. В края на пръчката има едно остро... и има едни кръгли, които се предпазват или държат. Пробождат я с този меч в корема и той излиза от другата страна. Вдигнали са я, сложили са я на някакво въже и викат: „Урааа! Убихме един!“ Но това го казват на някакъв друг език, който обаче Раяна разбира. Питам я къде отива душата й, след като напуска тялото й, а тя ми отговаря, че се озовава в сегашния си живот. Дух, който лети, й казва, че трябва да отиде в България при тази майка, защото тя разбира добре, умна е. Насочвам Раяна да види начина, по който слиза и се въплъщава в утробата на майка си. Тя ми описва, че горе има форми, които са като ледени и показват как изглеждат всички майки в България. Раяна избира да отиде във Варна при сегашната си майка, която за нея е по-красива от другите майки. Почва да мисли за нея и някак си тя я дърпа, за да отиде към нея, и Раяна, която чувства себе си като дух, влиза в корема й. Вътре седи на кълбо, топличко е и чака момента, в който да се роди. Протяга си ръчичките. Отчита, че първоначално се отбелязва корема на майката и Раяна вижда какво става навънка. След това се ражда... дошло е времето... като се появява с малка главичка. Всички се радват, че се е родила и й подаряват играчки. Тя стои сладко и се кефи. Всъщност майка й, която е легнала на леглото, държи в скута си малката Раяна, и я гледа радостно. Всички други са отвън и гледат през прозореца. После бабата на Раяна влиза и й подарява един голям беберон, а тя го взема, защото й харесва. И за първи път смучи беберон. След това я придвижвам напред във времето, когато е на три години и Раяна се вижда вкъщи как танцува върху едно одеалце, което са й сложили на пода. После следва обядът, след което Раяна трябва да спи, но спи на одеалцето, тъй като е заспала върху него, а не в кошарата, където е трябвало. След това я насочвам да види себе си на 25 години и тя ми описва себе си като щастлив човек... Всичко я прави щастлива – кучето, морето ... всичко. Обича й работата си. Фризьорка е и вече живее в апартамент във Варна. После я карам да ми опише Бог и тя ми казва, че Той е едно голямо... много голямо око, като вътре в него има и звезди. Свети цялото, като цветовете му са цветни. Има разни малки звездички. Като я карам да опише душата си как изглежда, тя ми казва, че е въздухът... като дух. Питам я как е създадена душата й, а тя ми казва, че с времето някак си започва да изглежда... да има форма. Но на някого ръката му може да премине през нея, защото тя е пак дух, но има вече форма и може да изглежда. А след още време вече има форми и може да се пипа.

После ми описва своя сърдечен кристал, който е светлосин, продълговат... Когато се слива с него, цялата блести, вижда всичко... даже и на тъмно. Питам я какво Бог иска от нея, а тя ми казва: „Да бъда умна, да бъда добра, да пазя чисто, за да не вали толкова много дъжд и да има повече слънце. Да кажа на всички: „Ей, не правете толкова много боклуци, за да не пада толкова много дъжд и да не плаче Бог!“

След като приключихме регресията, Раяна отвори очи, усмихна се и каза: „Беше много хубаво!“